

Vera, ki premika gore

PREDSEDNIK GORDON B. HINCKLEY

Bratje in sestre, naj najprej spregovorim o neki osebni zadevi.

Predsednik Cerkev pripada celotni Cerkvi. Njegovo življenje ni samo njegovo. Njegovo poslanstvo je služiti.

Vsi dobro veste, da sem že v letih. Junija sem praznoval svoj šestindeseti rojstni dan. Iz mnogih virov sem izvedel, da se veliko ljudi sprašuje o mojem zdravju. Rad bi razjasnil nekaj stvari. Če bom živel še nekaj mesecev, bom služil dlje časa kot kateri koli predhodni predsednik te Cerkev. Tega ne pravim zato, da bi se hvalil, temveč bi rad izrazil svojo hvaležnost. Januarja sem prestal resnejšo operacijo. To

je bila težka izkušnja, še posebno za nekoga, ki do takrat v bolnišnici še ni bil bolnik. Nato je sledilo vprašanje, če naj nadaljujem z zdravljenjem. Odločil sem se, da to storim. Zdravniki so mi rekli, da so izvidi čudežni. Vem, da so pozitivni izvidi posledica številnih molitev, ki ste jih izrekli zame. Globoko sem vam hvaležen.

Gospod mi je dopustil, da živim. Ne vem pa, kako dolgo. Ne glede na čas se bom potrudil, da bom še naprej kar najbolje opravljal nalogo, ki mi je bila dana. Ni lahko predsedovati tako veliki in obsežni cerkvi. Nič ne uide pozornosti Prvega predsedstva. Nobena večja odločitev, noben izdelek se ne odobri brez njihovega dovoljenja. Odgovornost in pritisk sta ogromna.

Toda z delom bomo nadaljevali tako dolgo, dokler bo želel Gospod. Kot sem dejal aprila, smo v njegovih rokah. Dobro se počutim in sem dokaj zdrav. Ko pa bo prišel čas za naslednjega, bo prehodno obdobje potekalo mirno in po volji njega, čigar cerkev je. In tako gremo dalje v veri — in to je téma, o kateri bi rad spregovoril to dopoldne.

Cerkev od samega začetka deluje

po veri. Vera je bila moč preroka Josepha.

Hvaležen sem za vero, ki ga je pripeljala v gozdiček molit. Hvaležen sem za vero, po kateri je prevedel in objavil Mormonovo knjigo. Hvaležen sem, da se je v molitvi obrnil na Gospoda in v zameno prejel Aaronovo ter Melkizedekovo duhovništvo. Hvaležen sem, da je z vero ustanovil Cerkev in začrtal njeno pot. Zahvaljujem se mu za dar njegovega življenja, za pričevanje o resnici tega dela.

Vera je bila gonilna moč tudi Brigham Younga. Velikokrat preiščlujem o neizmerni veri, ki jo je pokazal, ko je pripeljal veliko število ljudi, da so poselili dolino Slanega jezera. Te okolice ni dobro poznal. Nikoli prej je ni videl drugače kakor v videnju. Predvidevam, da je preučil tisto malo, kar je bilo napisanega, toda skoraj ničesar ni vedel o zemlji ali vodi ali podnebjju. In vseeno je, ko jo je prvič zagledal, brez obotavljanja dejal: »Ta kraj bo pravi, pojdimo tja.« (B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 3. knjiga, str. 224)

In tako je bilo z vsakim predsednikom Cerkev. Z vero so se prebijali skozi strašne stiske. Najsi so bili to črički, ki so uničevali njihove pridelke. Bodisi je prišla suša ali pozeba. Četudi jih je pregnjala zvezna vlada. Najsi je to pred kratkim pomenilo nudenje človekoljubne pomoči žrtvam cunami, potresov ali poplav v različnih krajih, je bil izzid vedno enak. Police v dobrodelnih skladiščih so se spraznile. Ljudem

v stiski je bilo razdeljenih na milijone dolarjev ne glede na versko pripadnost — vse je bilo narejeno z vero.

Letos obeležujemo pomembno obletnico v zgodovini Cerkve, za katero prav gotovo vsi veste. Je sto petdeseta obletnica prihoda Willijeve in Martinove skupine z ročnimi vozovi in Huntove ter Hodgettove skupine z vozovi, ki sta ju spremljali.

Veliko je bilo že napisanega na to témo, zato se ne bom spuščal v podrobnosti. Zgodbo vsi poznate. Dovolj je, če rečem, da so tisti, ki so se na dolgo pot v dolino Slanega jezera podali z Britanskega otočja, nanjo stopili z vero. Zelo malo oziroma ničesar niso vedeli o tem, v kaj se podajajo. Toda šli so dalje. Na potovanje so se odpravili v velikem pričakovanju. To pričakovanje pa je postopoma bledelo, ko so se premikali proti zahodu. Ko so se podali na mučno potovanje ob reki Platte River in potem po dolini Sweetwater, jim je hladna roka smrti zadala najstrašnejši udarec. Hrana je bila pičla, voli so pomrli, vagoni so se jim polomili, niso imeli zadosti odej in oblačil. Neurja so divjala. Iskali so zavetje, vendar ga niso našli. Neurja so jih dotolkla. Bili so na smrt sestradani. Veliko jih je pomrlo in pokopali so jih v zmraznjeno zemljo.

K sreči so srečali Franklina D. Richardsa, ki je prihajal iz Anglije. Imel je lahek vprežni voz s konji in je lahko potoval veliko hitreje. Prišel je v dolino. Bil je prav v tem letnem času. Potekala je generalna konferenca. Ko je Brigham Young prejel novico, je takoj

stopil pred občestvo in dejal:

»Dal bom motiv in témo tistim starešinam, ki naj bi danes, na dan 5. oktobra 1856, govorili na konferenci. Veliko naših bratov in sester je na Planjavah z vozmi in verjetno jih je veliko 1127 kilometrov daleč od tod in moramo jim poslati pomoč. Téma se glasi: pripeljite jih semkaj! Želim, da bratje, ki naj bi govorili, razumejo, da so njihova téma ljudje na Planjavah, in da je naloga te skupnosti, da pošlje ponje in jih sem pripelje še pred zimo...

Danes se bom obrnil na škofe, ne bom čakal na jutri, ne [na] pojutrišnji dan, in jih prosil za šestdeset močnih vpreg z mulami in za dvanajst ali petnajst vozov. Nočem poslati volov, hočem dobre konje in mule. Vem, da jih imamo, in potrebujemo jih; prav tako dvanajst ton moke in štirideset dobrih voznikov, šestdeset ali petinšestdeset vpreženih mul ali konjev...

Vsem vam povem, da vsa vera in prepričanje ne bosta rešila ene same duše v Božje nebeško kraljestvo, če ne boste udeleženi prav teh načel, katerih vas učim sedaj. Pojdite in pripeljite ljudi s Planjav; nudite jim vse, kar potrebujejo posvetnega, drugače bo vsa vaša vera zaman; pridige, ki ste jih slišali, bodo zaman, in pogreznili se boste v pekel, če ne boste poskrbeli za to, za kar vas prosimo.« (*Deseret News*, 15. oktober 1856, str. 252)

Ljudje so nemudoma ponudili konje in mule in močne vozove. Moke je bilo v izobilju. Topla oblačila in odeje so bila hitro zbrana. V dnevni ali dveh so se natovorjeni vozovi v

snegu že premikali proti vzhodu.

Ko so reševalci prišli do izmučenih svetih, so bili kakor angeli iz nebes. Ljudje so jokali od hvaležnosti. Ljudi, ki so potovali z ročnimi vozovi, so posedli v vprežne vozove, da so lahko hitreje potovali nazaj v Salt Lake.

Umrlo jih je okoli dvesto, toda tisoč jih je preživel.

Ena od tistih, ki so se na Planjavah znašli v tako hudih razmerah, je bila prababica moje žene. Bila je del Huntove skupine z vozovi.

Danes ženin grob na pokopališču v Salt Lake Cityju gleda na grob nje prababice, Mary Penfold Goble, ki je, ko je 11. decembra 1856 prišla v to dolino, umrla v hčerinem naročju. Naslednji dan so jo pokopali. Na tem dolgem potovanju so ji umrli trije otroci. Hči, ki je preživela, je trpela za hudimi ozeblinami na nogah.

Kakšna zgodba! Prežeta je s trpljenjem, lakoto, mrazom in smrtjo. Nadrobno opisuje pripovedovanje o prečkanju ledeno mrzlih rek, prebijanju skozi strašne meteže, ko so se počasi vzpenjali na gorski greben Rocky Ridge. Ko bo obletnica mimo, bo večina ljudi verjetno zgodbo pozabila. Upam pa, da se bo o njej znova in znova govorilo in da bodo prihodnji rodovi vedeli za trpljenje in vero tistih, ki so prišli pred njimi. Njihova vera je naša dediščina. Njihova vera nas opominja na ceno, ki so jo plačali za ugodnosti, ki jih uživamo.

Toda vere se ne dokaže samo z velikimi junaškimi dejanji, kot je bil prihod pionirjev z vozmi. Dokaže se jo z majhnimi, toda pomembnimi dejanji. Naj vam povem zgodbo o

nekem takem dejanju.

Ko so pred stodvajsetimi leti v Utahu zidali tempelj v Mantiju, je George Francis Paxman tam delal kot tesar. Z ženo Martho sta imela enega otroka in pričakovala drugega.

Ko je George obešal enega od težkih vzhodnih vrat templja, je dobil kilo. Imel je strašne bolečine. Martha mu je pomagala na voz in ga odpeljala v mesto Nephi, d tam pa sta se z vlakom odpeljala v Provo. Tam je umrl. Po kratki zakonski zvezi je dvainšestdeset let ostala vdova in se preživljala z ročnimi deli.

Naj sedaj za trenutek pustim to zgodbo in vam povem, da sem ženi, ko sva se zaročila, podaril prstan. Ko sva se poročila, sem ji podaril poročni prstan. Leta ju je nosila. Potem sem nekega dne opazil, da ju je snela in nosila ta majhen, zlat poročni prstan. To je bil prstan njene babice. Prstan ji je podaril mož George. Prstan je bila edina stvar, ki ji jo je zapustil. Nekega spomladanskega jutra je Martha pospravljala po hiši. Vse pohištvo je znosila ven, da bi hišo dodobra očistila. Ko je stresala slamo iz žimnice, je opazila, da je prstan izgubila. Previdno je preiskala vsak kotiček. Prstan je bili edini fizični spomin na ljubljenega moža. S prsti je šla skozi slamo, toda prstana ni mogla najti. Po licih so ji spolzele solze. Šla je na kolena in z vso močjo molila, da bi ji Gospod prstan pomagal najti. Ko je odprla oči, se je uzrla navzdol in ga zagledala.

Sedaj ga držim v roki. Premajhen je, da bi ga lahko vsi videli. Je iz osemnajst karatnega zlata, je star, poln prask in zvit. Toda predstavlja

vero, vero vdove, ki se je v skrajni sili obrnila na Gospoda. Takšna vera nas vodi k dejanjem. Je temelj upanja in zaupanja. Je tiste vrste preprosta vera, ki jo vsi tako zelo potrebujemo.

Pri tem velikem delu, ki ga opravljamo, je več vere tisto, kar najbolj potrebujemo. Brez nje bi delo zastalo. Če jo imamo, nihče ne more ustaviti napredka.

Odrešitelj je dejal: »Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: 'Prestavi se od tod tja!', in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogoče.« (Mt 17:20)

Alma je sinu Helamanu dejal:

»Pridigaj jim kesanje in vero v Gospoda Jezusa Kristusa; poučuj jih, naj postanejo ponižni in skromni in preprosti v srcu: poučuj jih, kako naj se vsaki hudičevi skušnjavi zoperstavijo z vero v Gospoda Jezusa Kristusa.« (Al 37:33)

Naj vas Gospod blagoslovi, da boste z vero opravili veliko delo, del katerega smo. Naj bo vera kot sveča, ki nas s svojo svetlobo vodi v temi. Naj gre pred nami, kakor oblak spremlja dan.

Za to ponižno molim v svetem imenu Boga, ki naši veri daje moč, in sicer Gospoda Jezusa Kristusa, amen.

NAVODILA ZA »POUČEVANJE ZA DANAŠNJI ČAS«

Naslednja navodila za četrto nedeljo pri lekciji Melkizedekovega duhovništva in Društva za pomoč nadomeščajo tista v obvestilu *V vednost Duhovništvu in voditeljem pomožnih organizacij o učnem programu od leta 2005 do 2008*.

Sestanki Melkizedekovega duhovništva in Društva za pomoč vsako četrto nedeljo v mesecu bodo še nadalje posvečeni »Poučevanju za današnji čas«.

Z novembrom 2004 se bodo lekcije »Poučevanje za današnji čas« poučevale na podlagi sporočil Prvega predsedstva in obiskujočega poučevanja. Tistim, ki bodo prišli na lekcijo četrto nedeljo, se priporoča, da preučijo najnovejše sporočilo in ga prinesejo s seboj.